

Kde všude tě hledám

Hledám tě všude. A hledám tě stále.

Ráno, když na zápraží vidím zapomenuté jízdni kolo. Není na něm sedlo, ale na rám je přivázán hedvábný modrý šátek s vybledlými stopami po slzách. Komu patří?

Hledám tě, když vycházím z domu a do vlasů se mi zaplete červený list divokého vína. Ale žádný vzkaz na něm není.

Slunce mi výsměšně svítí zešikma do očí: "Tak se konečně pořádně podívej - není tu nikdo, než já!"

Hledám tě v černé srsti nezemských psů letících mlžným lesem, protože je doba honů. Neštěkají, jen oči jim svítí a jejich lačně vyplazené jazyky si žádají kořist. Po jejich průletu se mlha slehne a zalehne mou radost z vůně rozpadlých pařezů a zlatého listí.

Hledám tě v jinovatce nesměle vypučené na dosud zeleném trávníku, hledám tě ve vyprázdněných ulitách. Hlemýždě asi vítr odvál do teplých krajů. Přezimují v konejšivé mořské vodě. Touto dobou už musí být smaragdová a černá, aby se v ní dobře odráželo světlo hvězd.

Hledám tě za vraty liduprázdného zámku, na kterých kobaltový blesk navždy zvěčnil smutného jednorožce. Odměnou za to, že již neohrožuje zlatým rohem princeznu nevinou, zbavil ho stvořitel navěky touhy a dal mu milost stát se jejím věčným symbolem.

Hledám tě na továrním komíně v prázdném čapím hnízdě. Divím se, proč jsi tu po sobě zanechal havraní pířka a blankytný knoflík. Dole na náměstí, pod nohama lhostejně korzujících mumií, se kutálí tvoje čepice. A vítr se směje, až se za břicho popadá.

Hledám tě v mlčení rozsekaném večerním vyzváněním na sametové stužky. Zvony jsou věčné stejně jako věže, v nichž se zabydlely, aby měly dobrý výhled do krajiny ztraceného dětství. Jejich těžké a velebné zpěvy propouštějí na svobodu pokoru a bázeň uschovanou v srdcích. Poklekám před tichem, které potom nastává, neboť v něm slyším zpívat samotného Boha.

A také v té životodárné písni tě hledám. Její slova jsou pro mne stopou, ve které musím kráčet, chci-li se s tebou setkat. Stopa mě přivádí ke dveřím domova.

Když spočínám na římsě okna v nejvyšším patře, abych byla připravená k odletu, konečně tě zahlížím. Obkročmo sedíš na srpku měsíce, v jedné ruce meč a v druhé kříž. Z hlavy ti vystřikuje jasný plamen, jehož záblesky vždy přesně zamíří mezi oči některého z bezpočetných hadů. Svíjejí se vztekem, plivají jed a syčí výhrůžky ničivější než prokletí pekla. Ty máš však pro strach uděláno!

Po chvíli nekonečné jako čas už to nevydržím a letím ti na pomoc. Když vidím, že nejsi sám, uchystám věnec pro vítěze. Bude uvitý z listopadových pampelišek a něžného cvrkotu telegrafních drátů. Potom ho svážu nejstříbrnější pavučinkou babího léta a vložím na hlavu statečného rytíře.

Delicie Nerková, 4 11 2003